

devanudaiyaniyayappiramanam.org

இணைப்பு 8f: திருவிருந்து சடங்கு — இயேசுவின் கடைசி இராப்போஜனம் பஸ்காவாக இருந்தது

இந்தப் பக்கம், எருசலேமில் ஆலயம் இருந்தபோது மட்டுமே கடைப்பிடிக்கக்கூடிய தேவனுடைய கட்டளைகளை ஆராயும் தொடரின் ஒரு பகுதியாகும்.

- இணைப்பு 8a: ஆலயம் தேவைப்படும் தேவனுடைய கட்டளைகள்
- இணைப்பு 8b: பலிகள் — அவற்றை இன்று ஏன் கடைப்பிடிக்க முடியாது
- இணைப்பு 8c: வேதாகமப் பண்டிகைகள் — அவற்றில் எதையும் இன்று ஏன் கடைப்பிடிக்க முடியாது
- இணைப்பு 8d: சுத்திகரிப்புச் சட்டங்கள் — ஆலயம் இல்லாமல் அவற்றைக் கடைப்பிடிக்க ஏன் முடியாது
- இணைப்பு 8e: தசமபாகங்களும் முதற்பலன்களும் — அவற்றை இன்று ஏன் கடைப்பிடிக்க முடியாது
- இணைப்பு 8f: திருவிருந்து சடங்கு — இயேசுவின் கடைசி இராப்போஜனம் பஸ்காவாக இருந்தது (இந்தப் பக்கம்).
- இணைப்பு 8g: நசரேயர் மற்றும் நேர்த்திக்கடன் சட்டங்கள் — அவற்றை இன்று ஏன் கடைப்பிடிக்க முடியாது
- இணைப்பு 8h: ஆலயத்துடன் தொடர்புடைய பகுதியளவான மற்றும் அடையாளப்பூர்வமான கீழ்ப்படிதல்
- இணைப்பு 8i: சிலுவையும் ஆலயமும்

திருவிருந்து சடங்கு, இந்தத் தொடர் வெளிப்படுத்தும் விஷயங்களில் மிக வலுவான எடுத்துக்காட்டுகளில் ஒன்றாகும்: தேவன் தாமே ஆலயத்தையும் பலிபீடத்தையும் லேவிய ஆசாரியத்துவத்தையும் அகற்றியபோது, கடைப்பிடிக்க முடியாதபடி செய்த கட்டளைகளுக்குப் பதிலாக மனிதர்கள் உருவாக்கிய அடையாளப்பூர்வமான “கீழ்ப்படிதல்” அது. பலிகளுக்குப் பதிலாகவோ பஸ்காவுக்குப் பதிலாகவோ திரும்பத் திரும்ப நடத்தப்படும் அப்பமும் திராட்சரசமும் சார்ந்த சடங்கைக் தேவனுடைய சட்டம் ஒருபோதும் கட்டளையிடவில்லை. இயேசு ஆலயச் சட்டங்களை ஒருபோதும் ரத்து செய்யவில்லை; அவற்றுக்குப் பதிலாகப் புதிய சடங்கையும் அவர் ஏற்படுத்தவில்லை. இன்று மக்கள் “கர்த்தருடைய இராப்போஜனம்” என்று அழைப்பது தோராவிலிருந்து வரும் கட்டளை அல்ல; ஆலயத்தைச் சாராத தேவனுடைய சட்டமும் அல்ல. இயேசு தமது கடைசி பஸ்காவின்போது செய்ததைத் தவறாகப் புரிந்துகொண்டதன் அடிப்படையில் கட்டப்பட்ட மனித சடங்கு அது.

சட்டத்தின் முறை: உண்மையான பலிகள், உண்மையான இரத்தம், உண்மையான பலிபீடம்

சட்டத்தின்படி, மன்னிப்பும் நினைவுகூருதலும் பலியில்லாத அடையாளங்களுடன் ஒருபோதும் இணைக்கப்படவில்லை. மையக் கோட்பாடு தெளிவானது: தேவன் தமது நாமத்தை வைக்கத் தேர்ந்தெடுத்த இடத்தில் உள்ள உண்மையான பலிபீடத்தில் உண்மையான இரத்தம் செலுத்தப்படும்போதுதான் பாவம் கையாளப்படுகிறது (லேவியராகமம் 17:11; உபாகமம் 12:5-7). அன்றாடப் பலிகளுக்கும், பாவநிவாரணப் பலிகளுக்கும், சர்வாங்க தகனபலிகளுக்கும், பஸ்கா ஆட்டுக்குட்டிக்கும் இது உண்மையாகும் (யாத்திராகமம் 12:3-14; உபாகமம் 16:1-7).

பஸ்கா விருந்து, விருப்பம்போல் நடத்தப்படும் நினைவுகூருதல் ஆராதனை அல்ல. அது பின்வருவனவற்றைக் கொண்ட கட்டளையிடப்பட்ட சடங்காகும்:

- **குற்றமற்ற உண்மையான ஆட்டுக்குட்டி**
    - யாத்திராகமம் 12:3 — தேவனுடைய கட்டளையின்படி ஒவ்வொரு குடும்பமும் ஒரு ஆட்டுக்குட்டியை எடுத்துக்கொள்ள வேண்டும்.

    - யாத்திராகமம் 12:5 — ஆட்டுக்குட்டி குறையற்றதாகவும், முதலாம் வயதுடைய பூரணமான ஆணாகவும் இருக்க வேண்டும்.

- **தேவன் கட்டளையிட்டபடியே கையாளப்படும் உண்மையான இரத்தம்**
    - யாத்திராகமம் 12:7 — அவர்கள் ஆட்டுக்குட்டியின் இரத்தத்தை எடுத்து நிலைக்கால்களிலும் மேற்படிக்கையிலும் பூச வேண்டும்.
    - யாத்திராகமம் 12:13 — இரத்தம் அவர்களுக்கு அடையாளமாக இருக்கும்; உண்மையான இரத்தம் பூசப்பட்ட இடங்களிலேயே தேவன் கடந்து செல்வார்.

- **புளிப்பில்லாத அப்பமும் கசப்பான கீரைகளும்**
    - யாத்திராகமம் 12:8 — அவர்கள் புளிப்பில்லாத அப்பத்தோடும் கசப்பான கீரைகளோடும் ஆட்டுக்குட்டியைச் சாப்பிட வேண்டும்.
    - உபாகமம் 16:3 — அவர்கள் புளித்த அப்பம் எதையும் சாப்பிடக்கூடாது; ஏழு நாட்களும் உபத்திரவத்தின் அப்பத்தை மட்டுமே சாப்பிட வேண்டும்.

- **குறிப்பிட்ட காலமும் ஒழுங்கும்**
    - யாத்திராகமம் 12:6 — பதினான்காம் நாளில் அந்தி நேரத்தில் ஆட்டுக்குட்டி கொல்லப்பட வேண்டும்.
    - லேவியராகமம் 23:5 — குறித்த காலத்தில், முதலாம் மாதத்தின் பதினான்காம் நாளில் பஸ்கா ஆசரிக்கப்பட வேண்டும்.

பின்னர் தேவன் பஸ்காவை மையப்படுத்தினார்: இனி எந்தப் பட்டணத்திலும் ஆட்டுக்குட்டியைப் பலியிட முடியாது; அவர் தேர்ந்தெடுத்த இடத்தில், அவருடைய பலிபீடத்துக்கு முன்பாக மட்டுமே பலியிட முடியும் (உபாகமம் 16:5-7). முழு அமைப்பும் ஆலயத்தைச் சார்ந்திருந்தது. பலியில்லாத பஸ்கா “அடையாளம்” என்று ஒன்று கிடையாது.

இஸ்ரவேல் மீட்பை எவ்வாறு நினைவுகூர்ந்தது

எகிப்திலிருந்து வெளியேறியதை இஸ்ரவேல் எவ்வாறு நினைவுகூர வேண்டும் என்பதை தேவன் தாமே வரையறுத்தார். அது எளிய தியானத்தின் மூலமாகவோ அடையாளச் செய்கையின் மூலமாகவோ அல்ல; அவர் கட்டளையிட்ட வருடாந்திர பஸ்கா ஆராதனையின் மூலமாகவே (யாத்திராகமம் 12:14, 12:24-27). “இந்த ஆராதனையின் பொருள் என்ன?” என்று பிள்ளைகள் கேட்க வேண்டும்; அதற்கான பதில் ஆட்டுக்குட்டியின் இரத்தத்துடனும் அந்த இரவில் தேவன் செய்த செயல்களுடனும் தொடர்புடையதாக இருந்தது (யாத்திராகமம் 12:26-27).

ஆலயம் இருந்தபோது, உண்மையுள்ள இஸ்ரவேலர் எருசலேமுக்குச் சென்று, பரிசுத்த ஸ்தலத்தில் ஆட்டுக்குட்டியை அறுத்து, தேவன் கட்டளையிட்டபடி பஸ்காவைச் சாப்பிட்டுக் கீழ்ப்படிந்தார்கள் (உபாகமம் 16:1-7). ஒரு நாள், இது நாடுகள் முழுவதும் சிதறியுள்ள கட்டடங்களில் எளிய அப்பத்துண்டாலும் சிறிதளவு திராட்சரசத்தாலும் மாற்றப்படும் என்று எந்தத் தீர்க்கதரிசியும் அறிவிக்கவில்லை. இந்த மாற்றீட்டைச் சட்டம் அறியாது. தேவன் வரையறுத்த பஸ்காவை மட்டுமே அது அறியும்.

இயேசுவும் அவருடைய கடைசி பஸ்காவும்

சுவிசேஷங்கள் தெளிவாகக் கூறுகின்றன: இயேசு தாம் காட்டிக்கொடுக்கப்பட்ட இரவில் தமது சீடர்களுடன் உணவருந்தியபோது, அது பஸ்காவாக இருந்தது; புதிய புறஜாதியாரின் சடங்காக இருக்கவில்லை (மத்தேயு 26:17-19; மாற்கு 14:12-16; லூக்கா 22:7-15). தமது பிதாவின் கட்டளைகளுக்கு முழுமையாகக் கீழ்ப்படிந்து, தேவனால் நியமிக்கப்பட்ட அதே பஸ்காவை அவர் ஆசரித்தார்.

அந்தப் பந்தியில் இயேசு அப்பத்தை எடுத்து, “இது என் சரீரம்” என்றார்; கிண்ணத்தையும் எடுத்து, தமது உடன்படிக்கையின் இரத்தத்தைக் குறித்துப் பேசினார் (மத்தேயு 26:26-28; மாற்கு 14:22-24; லூக்கா 22:19-20). அவர் பஸ்காவை ஒழித்துவிடவோ, பலிகளை ரத்துசெய்யவோ, புறஜாதியாரின் மத ஆராதனைகளுக்காகப் புதிய சட்டங்களை எழுதவோ இல்லை. தேவன் ஏற்கெனவே சட்டத்தில் கட்டளையிட்ட அனைத்திற்கும் முழுப் பொருளைத்

தமது மரணம்—தேவனுடைய உண்மையான ஆட்டுக்குட்டியாகிய அவரது மரணம்—கொடுக்கப்போகிறது என்று அவர் விளக்கினார்.

“என்னை நினைவுகூரும்படி இதைச் செய்யுங்கள்” என்று அவர் சொன்னபோது (லூக்கா 22:19), “இதை” என்பது அவர்கள் சாப்பிட்டுக்கொண்டிருந்த பஸ்கா விருந்தையே குறித்தது; சட்டத்திலிருந்தும் ஆலயத்திலிருந்தும் பலிபீடத்திலிருந்தும் துண்டிக்கப்பட்ட முற்றிலும் புதிய சடங்கைக் குறிக்கவில்லை. அதற்கெனத் தனி அட்டவணையும் தனி விதிகளும் தனி மதகுருக்களும் கொண்ட, ஆலயத்தைச் சாராத புதிய சடங்கை ஏற்படுத்தும் கட்டளை அவரது வாயிலிருந்து வரவில்லை. தாம் சட்டத்தையோ தீர்க்கதரிசிகளையோ ஒழிக்க வரவில்லை என்றும், சட்டத்திலிருந்து மிகச் சிறிய எழுத்துக்கூட நீங்காது என்றும் இயேசு ஏற்கெனவே சொல்லியிருந்தார் (மத்தேயு 5:17-19). “என் மரணத்துக்குப் பிறகு பஸ்காவை மறந்துவிட்டு, நீங்கள் எங்கிருந்தாலும் அப்பமும் திராட்சரசமும் கொண்ட ஆராதனையை உருவாக்குங்கள்” என்று அவர் ஒருபோதும் சொல்லவில்லை.

சட்டம் ஒழிக்கப்படவில்லை; ஆலயமே அகற்றப்பட்டது

இயேசு ஆலயம் அழிக்கப்படுவதை முன்னறிவித்தார் (லூக்கா 21:5-6). கி.பி. 70-ஆம் ஆண்டில் இது நடந்தபோது, பலிகள் நின்றன, பலிபீடம் அகற்றப்பட்டது, லேவியரின் ஆராதனை முடிவுக்கு வந்தது. ஆனால் இவற்றில் எதுவும் சட்டத்தை ஒழித்ததாக இருக்கவில்லை. பலிகளையும் பஸ்காவையும் குறித்த கட்டளைகள் எழுதப்பட்டபடியே, மாற்றமின்றி இருக்கின்றன. அவை செயல்படும் அமைப்பை தேவன் அகற்றியதால், அவற்றுக்குக் கீழ்ப்படிவது வெறுமனே முடியாததாகிவிட்டது.

மனிதர்கள் என்ன செய்தார்கள்? சில சட்டங்கள் மதிக்கப்பட வேண்டும், ஆனால் தேவன் பரிசுத்த ஸ்தலத்தை மீட்டமைக்கும் வரையில் அவற்றைக் கடைப்பிடிக்க முடியாது என்பதை ஏற்றுக்கொள்வதற்குப் பதிலாக, மதத் தலைவர்கள் ஒரு புதிய சடங்கை—திருவிருந்து சடங்கை—உருவாக்கி, இயேசுவை “நினைவுகூரவும்” அவரது பலியில் “பங்குகொள்ளவும்” இப்போது இந்தப் புதிய ஏற்பாடே வழி என்று அறிவித்தார்கள். பஸ்கா பந்தியிலிருந்த அப்பத்தையும் கிண்ணத்தையும் எடுத்துக்கொண்டு, அவற்றைச் சுற்றி முற்றிலும் புதிய அமைப்பைக் கட்டினார்கள்; அது ஆலயத்துக்கு வெளியேயும்,

சட்டத்துக்கு வெளியேயும், தேவன் தாமே கட்டளையிட்ட எதற்கும் வெளியேயும் உள்ளது.

திருவிருந்து சடங்கு ஏன் அடையாளப்பூர்வமான கீழ்ப்படிதல்

திருவிருந்து சடங்கு, ஆலயப் பலிகளுக்கும் பஸ்காவுக்கும் மாற்றாக, கிட்டத்தட்ட எல்லா இடங்களிலும் முன்வைக்கப்படுகிறது. தேவாலயக் கட்டடத்திலோ வேறு எந்தக் கட்டடத்திலோ அப்பம் சாப்பிட்டு திராட்சரசம் (அல்லது சாறு) குடிப்பதன் மூலம், கிறிஸ்துவின் கட்டளைக்குக் கீழ்ப்படிவதாகவும் சட்டம் சுட்டிக்காட்டியதை நிறைவேற்றுவதாகவும் மக்களுக்குச் சொல்லப்படுகிறது. ஆனால் தேவன் அங்கீகரிக்காத அடையாளப்பூர்வமான கீழ்ப்படிதல் இதுவே.

பலிபீடமும் இரத்தமும் இல்லாத ஓர் அடையாளம், கட்டளையிடப்பட்ட பலிகளுக்குப் பதிலாக அமையலாம் என்று சட்டம் யாரிடமும் ஒருபோதும் சொல்லவில்லை. இயேசுவும் அப்படிச் சொல்லவில்லை. தீர்க்கதரிசிகளும் அப்படிச் சொல்லவில்லை. பின்வருவனவற்றை வரையறுக்கும் எந்தச் சட்டமும் இல்லை:

- இந்தப் புதிய திருவிருந்து எத்தனை முறை நடத்தப்பட வேண்டும்
- யார் தலைமை தாங்க வேண்டும்
- அது எங்கே நடைபெற வேண்டும்
- ஒருவர் ஒருபோதும் அதில் பங்குகொள்ளாவிட்டால் என்ன நடக்கும்

பரிசேயர்கள், சதுசேயர்கள், வேதபாரகர்கள் செய்ததைப்போலவே, இந்த விவரங்கள் அனைத்தையும் மனிதர்களே உருவாக்கியுள்ளனர் (மாற்கு 7:7-9). இந்தச் சடங்கை அடிப்படையாகக் கொண்டு முழுமையான இறையியல்கள் கட்டப்பட்டுள்ளன—சிலர் இதை அருட்சாதனம் என்கிறார்கள், மற்றவர்கள் உடன்படிக்கை புதுப்பித்தல் என்கிறார்கள்—ஆனால் இவற்றில் எதுவும் தேவனுடைய சட்டத்திலிருந்தோ, அவற்றின் சூழலில் புரிந்துகொள்ளப்படும் சுவிசேஷங்களில் இயேசு கூறிய வார்த்தைகளிலிருந்தோ வருவதில்லை.

இதன் விளைவு துயரமானது: தேவன் ஒருபோதும் கட்டளையிடாத ஒரு சடங்கில் பங்குகொள்வதன் மூலம் தாங்கள் அவருக்குக் “கீழ்ப்படிவதாக”

திரளான மக்கள் நம்புகிறார்கள். உண்மையான ஆலயச் சட்டங்கள் இன்னும் நிலைத்திருக்கின்றன; தேவன் ஆலயத்தை அகற்றியதால் அவற்றைக் கடைப்பிடிக்க முடியாது. இந்த உண்மையைப் பயத்துடனும் தாழ்மையுடனும் மதிப்பதற்குப் பதிலாக, அவற்றுக்குப் பதிலாக அடையாளப்பூர்வமான ஆராதனை நிற்க முடியும் என்று மக்கள் பாசாங்கு செய்ய வற்புறுத்துகிறார்கள்.

புதிய சட்டங்களை உருவாக்காமல் இயேசுவை நினைவுகூருதல்

மேசியா பரமேறிச் சென்றபின் அவரை எவ்வாறு மதிக்க வேண்டும் என்பதற்கான வழிகாட்டுதல் வேதவசனங்களில் நமக்குக் குறைவாக இல்லை. “நீங்கள் என்னிடத்தில் அன்பாயிருந்தால் என் கட்டளைகளைக் கைக்கொள்ளுங்கள்” என்று இயேசு தாமே கூறினார் (யோவான் 14:15). “நீங்கள் என்னை ‘ஆண்டவரே, ஆண்டவரே’ என்று அழைத்தும், நான் சொல்வதைச் செய்யாதிருக்கிறதென்ன?” என்றும் அவர் கேட்டார் (லூக்கா 6:46).

மேசியாவுக்கு முன்பாக வந்த தீர்க்கதரிசிகள் மூலமாகவும் மேசியா தாமே மூலமாகவும் அவரது பிதா ஏற்கெனவே கூறிய எல்லாவற்றுக்கும் கீழ்ப்படிவதே அவரை நினைவுகூரும் வழி; மனிதர்கள் உருவாக்கிய சடங்குகள் அல்ல.

எதற்குக் கீழ்ப்படிய முடியுமோ அதற்குக் கீழ்ப்படிகிறோம்; முடியாதவற்றை மதிக்கிறோம்

சட்டம் மாற்றமின்றி நிலைத்திருக்கிறது. பஸ்காவும் பலி அமைப்பும் நித்திய நியமங்களாக எழுதப்பட்டிருக்கின்றன; ஆனால் தேவன் தாமே ஆலயத்தையும் பலிபீடத்தையும் ஆசாரியத்துவத்தையும் அகற்றியதால், அவற்றுக்குக் கீழ்ப்படிவது இப்போது இயலாததாகிவிட்டது. திருவிருந்து சடங்கு இந்த நிலைமையை மாற்றுவதில்லை. அடையாளப்பூர்வமான அப்பத்தையும் அடையாளப்பூர்வமான திராட்சரசத்தையும் கீழ்ப்படிதலாக அது மாற்றுவதில்லை. ஆலயச் சட்டங்களை அது நிறைவேற்றுவதில்லை. அது தோராவிலிருந்து வருவதில்லை; நாடுகளுக்கான புதிய, சுயாதீனமான கட்டளையாக இயேசு அதை ஒருபோதும் கட்டளையிடவில்லை.

இன்று எதற்குக் கீழ்ப்படிய முடியுமோ அதற்குக் கீழ்ப்படிகிறோம்: ஆலயத்தைச் சாராத கட்டளைகளுக்கு. மாற்றீடுகளை உருவாக்க மறுப்பதன் மூலம் எதற்குக் கீழ்ப்படிய முடியாதோ அதை மதிக்கிறோம். தேவன் தாமே உருவாக்கிய இடைவெளியை நிரப்புவதற்கான மனித முயற்சியே திருவிருந்து சடங்கு. கர்த்தருக்கான உண்மையான பயம், கீழ்ப்படிதல் என்ற இந்த மாயையை நிராகரித்து, அவர் உண்மையில் கட்டளையிட்டவற்றுக்குத் திரும்ப நம்மை வழிநடத்துகிறது.